

LETNIK XXVI, JULIJ-AVGUST 2018

Mir
7-8

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MARIJINA SPOROČILA SVETU, 2. del

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. junija 2018

»Dragi otroci!

To je dan, ki mi ga je dal Gospod, da se mu zahvaljujem za vsakega izmed vas, za tiste, ki so se spreobrnili in sprejeli moja sporočila in šli po poti spreobrnjenja in svetosti.

Radujte se, otročiči, ker je Bog usmiljen in vas vse ljubi s svojo neizmerno ljubeznijo in vas vodi po poti odrešenja po mojem prihodu sem.

Jaz vas vse ljubim in vam dajem svojega Sina, da vam On da mir.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti 25. julija 2018

»Dragi otroci!

Bog me je poklical, da vas vodim k Njemu, ker je On vaša moč. Zato vas kličem, da ga molite in se Njemu zaupate, ker je On vaše zatočišče pred vsakim zlom, ki preži in odnaša duše daleč od milosti in radosti, h katerim ste vsi poklicani.

Otročiči, živite raj tu, na zemlji, da vam bo dobro, in naj bodo Božje zapovedi luč na vaši poti.

Jaz sem z vami in vas vse ljubim s svojo materinsko ljubeznijo.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA MESECA

SPOROČILA FATIME IN
MEDŽUGORJA ... 6

INTERVJU

Goran Ćurković ... 12

SVETNIKA 20. STOLETJA

Sv. Frančišek in Jacinta Marto ... 17

POROMALI SMO

Slovenski dan v Medžugorju ... 22

Romanje invalidnih oseb ... 24

REPORTAŽA

Marijin dan 2018 ... 26

MOLITEV

Mati milosti ... 28

AKTUALNO

Henryk Hoser – apostolski vizitator v Medžugorju ... 30

PRIPOROČAMO

B. Hari, Božja ljubezen odpušča in ozdravlja ... 32

POROMALI SMO

Romanja z Emilijo ... 34

O, ženske, kaj bi lahko bile! ... 36

TEMA MESECA

(Nadaljevanje s strani 11) ... 37

Z MARIJO BEREMO SV. PISMO ... 40

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 42

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

Marijin dan v Velesovem je za nas pomemben dogodek in hvaležni smo vsem, ki so pripomogli k temu, da je bil izveden in da je lepo potekal. V reviji je krajša reportaža o njem, pomembnejši pa je intervju, ki je nastal še po pričevanju našega gosta, Gorana Ćurkovića.

G. Primož Krečič še naprej razvija temo o Marijinih sporočilih pred Medžugorjem. Ta bi nas lahko navdajala s strahom in skrbjo, ker so Marijine napovedi kar »težke«. Toda ko Marija svari in opominja pred posledicami greha, hkrati ponuja »orožje« za boj proti njemu in tudi za »preživetje«. V Medžugorju nam ponuja »pet kamnov« (branje Svetega pisma, post, molitev, spoved, sveta maša), v Fatimi pa je prosila za molitev rožnega venca in češčenje njenega brezmadežnega Srca. Rada nas ima in nam vsem želi, da bi spoznali Božjo ljubezen in našli pot do njenega Sina. Sprejmimo roko, ki nam jo ponuja, in potrudimo se v največji možni meri živeti njena sporočila!

Naj nas blagoslavlja Kraljica miru!

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. junija 2018

*„Dragi otroci,
kličem vas, da bi s preprostostjo srca sprejeli moje
besede, ki vam jih govorim kot Mati, da bi tako šli po
poti popolne svetlobe, čistosti, edinstvene ljubezni
mojega Sina, človeka in Boga.
Neka radost, neka svetloba, neopisljiva s človeškimi
besedami, bo prodrla v vašo dušo, zajel vas bo mir in
ljubezen mojega Sina. To želim vsem svojim otrokom.
Zato vi, apostoli moje ljubezni, vi, ki znate ljubiti in
odpuščati, vi, ki ne sodite, vi, ki vas jaz spodbujam,
bodite vzor vsem tistim, ki ne gredo po poti svetlobe in
ljubezni ali so z nje skrenili. S svojim življenjem jim
pokažite resnico. Pokažite jim ljubezen, ker ljubezen
premaguje vse težave, vsi moji otroci pa so žejni ljubezni.
Vaša združenost v ljubezni je dar mojemu Sinu in meni.
Toda, otroci moji, zapomnite si, da ljubiti pomeni
želeti dobro svojemu bližnjemu in želeti
spreobrnjenje duše bližnjega. Ko vas gledam
zbrane okoli sebe, je moje srce žalostno, ker
vidim tako malo bratske ljubezni, usmiljene
ljubezni. Otroci moji, evharistija, moj Sin živ
med vami, Njegove besede vam bodo pomagale
razumeti, ker Njegova beseda je življenje,
Njegova beseda stori, da duša diha, Njegova
beseda stori spoznanje ljubezni.
Dragi otroci, znova vas prosim, kot Mati, ki
želi dobro svojim otrokom,
ljubite svoje pastirje, molite zanje!
Hvala vam!”*

Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. julija 2018

„Dragi otroci,

Mati sem vsem vam, zato se ne bojte, ker slišim vaše molitve. Vem, da me iščete, zato prosim svojega Sina za vas, svojega Sina, ki je zedinjen z nebeškim Očetom in Duhom Tolažnikom, svojega Sina, ki vodi duše v kraljestvo, od koder je prišel, kraljestvo miru in luči. Otroci moji, vam je dana svoboda, da izberete, jaz pa vas kot Mati prosim, da izberete svobodo za dobro. Vi, s čistimi in preprostimi dušami, razumete. Tudi če kdaj ne razumete besed, v sebi čutite, kaj je resnica. Otroci moji, ne zgubljajte resnice in resničnega življenja, da bi sledili laži. Z resničnim življenjem nebeško kraljestvo vstopa v vaša srca, to pa je kraljestvo miru, ljubezni in skladnosti. Potem, otroci moji, ne bo niti sebičnosti, ki vas oddaljuje od mojega Sina. Ampak ljubezen in razumevanje za svoje bližnje, ker, zapomnite si, znova vam ponavljam, moliti pomeni tudi ljubiti druge, bližnje, in se jim dajati. Ljubite in dajajte v mojem Sinu, potem bo On deloval v vas, za vas. Otroci moji, neprenehoma mislite na mojega Sina, ljubite ga neizmerno, pa boste imeli resnično življenje, to pa bo za večno. Hvala vam, apostoli moje ljubezni!”

TEMA MESECA

Foto vir: <http://2.bp.blogspot.com>

SPOROČILA FATIME IN MEDŽUGORJA

Po treh prikazovanjih v Franciji se je Marija med prvo svetovno vojno prikazala v Fatimi na Portugalskem. Spregovorila je o koncu vojne in miru, napovedala pa je možnost nove vojne, če se ne bodo ljudje spreobrnili. Tako se odpirajo mnoge vzporednice s sporočili iz Medžugorja, v katerih Kraljica miru kliče k odpuščanju in spreobrnjenju, napoveduje pa tudi nevarnost tretje svetovne vojne, ki bi pomenila uničenje človeštva.

Fatimsko okolje

Zanimivo, da je kraj treh pastirčkov ohranil muslimansko ime Fatima. Po legendi naj bil imel arabski poveljnik mesta Alcacer do Sal hčerko Fatimo, ki se je spreobrnila in bila krščena na ime Quriana. Ljudje, ki so jo poznali že od prej, so ji rekli kar Fatima. Po

smrti so nad njenim grobom zgradili Marijino cerkev. Tudi v Lurdu je bila skala in utrdba, ki jo je branil islamski poveljnik. Prav tako je v Medžugorju zgodovina dolga stoletja povezana z islamsko nadvlado. Kot bi želela Marija s tem reči, da ima srce za usodo muslimanov.

Župnijo Fatima sestavlja več zaselkov, eden se imenuje Aljustrel. Od tam so bili doma trije otroci, ki se jim je prikazala Marija: Lucija, Francisco in njegova sestra Hiacinta. Prikazanja so bila na gmajni Cova de Iria od 13. maja do 13. oktobra 1917, vsakega 13. dne v mesecu.

Priprava na videnja

Videnja v Fatimi so bila pripravljena z drugimi dogodki. Eno leto prej je otroke med igro nepričakovano objela

luč in močan veter je zamajal krošnje dreves. V sredini te luči se je pojavila podoba mladeniča, ki jih je povabil k molitvi za odpuščanje in k češčenju Jezusovega in Marijinega Srca. Podobno so bili tudi v Medžugorju omenjeni angeli, in sicer tako, da je Marija vidce imenovala moji angeli. V prikazni in nagovoru angela se razodeva Božja skrb za človeštvo, ki se je začelo oddaljevati od Boga in vedno bolj padalo v moralni propad.

V Medžugorju je Marija naročila vidkinji Mirjani, naj moli za ljudi, ki še niso spoznali Božje ljubezni, to je za neverne. V to so tudi usmerjena sporočila vsakega drugega v mesecu. Angel je prosil otroke, da bi neprestano darovali molitve in žrtve Bogu. Ko so ga vprašali, kaj naj žrtvujejo, jim je odgovoril: »V vsem, kar morete, darujte žrtev Gospodu v zadoščenje za grehe, s katerimi grešniki žalijo Boga, in kot prošnjo za

spreobrnjenje grešnikov.« Tako bodo izprosili mir v domovini. Angel se je predstavil kot angel varuh Portugalske. Od tedaj so otroci podarjali Gospodu vse svoje trpljenje, telesno in duševno, moralno.

Greh namreč ločuje ljudi od Boga in med seboj. Fatima in Medžugorje sta močan klic k spreobrnjenju in zadoščenju za grehe. Marija je prišla, da bi vodila ljudi v nebesa.

Tistega 13. maja 1917

13. maja 1917 je bila nedelja. Otroci, ki so pasli ovce, so se igrali. Ko je sonce kazalo poldne, so po krajevni navadi kleče molili rožni venec. Po molitvi so nad drevesom v bližini zagledali skrivnostno, čudovito lepo Gospo. Hoteli so zbežati, a Gospa jih je z materinsko dobroto zadržala. Povedala jim je, da prihaja iz nebes, in jim naročila, naj vsakega trinajstega dne v mesecu prihajajo tja

Foto vir: <https://1.bp.blogspot.com>

ob isti uri, in to do oktobra. Naročila jim je še, naj vsak dan molijo rožni venec za mir na svetu. Vprašala jih je, ali želijo prenašati trpljenje tako, da ga bodo darovali v zadoščenje za grehe, s katerimi so ljudje žalili Boga, in kot prošnjo za spreobrnjenje grešnikov. Vsi trije so odgovorili, da želijo.

Tudi v Medžugorju je Marija obnovila ta klic po molitvi in žrtvovanju za spreobrnjenje grešnikov in nevernikov. (24. oktober 1985; 2. avgust 1984) Vidcem je rekla, naj vsak dan molijo rožni venec. (13 avgust 1981) Vsak naj moli po svojih sposobnostih in zmožnostih. Višek molitve je sveta maša. Marija pravi, da je Cerkev neuničljiva, ker ji je njen Sin dal srce – sveto evharistijo. (2. december 2015)

Zanimivo je, da je v Fatimi Marija vnaprej povedala, do kdaj se bo prikazovala, v Medžugorju pa je rekla, da bo ostala z vidci, dokler bo Bog hotel. (25. januar 1991) Ta prikazovanja so znamenje Božjega usmiljenja za današnji čas.

Naslednja prikazovanja

13. junija so otroci spet odšli v dolino Iria. Marija jim je spet priporočala, naj molijo rožni venec za mir. Lucija je videla žarke svetlobe in potem prikazen lepe Gospe. Bila je oblečena v belo obleko in v rokah je imela rožni venec. Vprašala je Gospo, če jih

bo peljala v nebesa. Marija ji je odgovorila, da bosta šla Frančišek in Jacinta tja prav kmalu, ona pa bo morala ostati še nekaj časa.

Pri tem videnju je Marija Luciji pokazala, katero poslanstvo je prav njej želel zaupati Jezus, da bi namreč v svetu vzpostavila pobožnost k Marijinemu Srcu. Zato je želela, da ga spozna in vzljubi. Obljubila je: »Kdor bo tako častil Marijino Srce, bo rešen.« Tu se kaže skladnost s prikazanji v Rue du Bac v Parizu, kjer je Marija spregovorila o brezmadežnem spočetju. V Fatimi je v ospredju napoved zmage brezmadežnega Srca Marijinega. Tudi medžugorsko sporočilo govori o tem: »Moj Sin me pošilja, da bi vam pomagala, zato ne izgubite upanja, ampak mi sledite, ker je zmaga mojega Srca v imenu Boga.« (2. december 2014)

Julija, ko je prišlo na videnje 3000 pobožnih ali radovednih ljudi, je Marija naročila vidcem, naj pri molitvi rožnega venca pred vsako desetko zmolijo prošnjo: »Jezus, odpusti nam naše grehe, obvaruj nas peklenskega ognja in privedi v nebesa vse duše, posebno še tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.« Ta molitev se je naglo razširila po vsem svetu.

Takrat je Marija tudi zaupala otrokom skrivnost, ki je sestavljena iz treh delov. Leta 1941 je sestra Lucija na prošnjo škofa Joseja Alvesa Correie

Foto vir: <https://mlsvc01-prod.s3.amazonaws.com>

da Silva napisala povzetek prikazovanj, v katerih je poudarila, da je skrivnost, ki jim je bila zaupana 13. julija 1917, vsebovala tri dele, tretji del pa še ne sme biti razodet. Prva dva dela te skrivnosti je razkril papež Pij XII. leta 1942. Tretji del je zapisala sestra Lucija 3. januarja 1944 in ga zaupala škofu iz Leirije. Ta ga je posredoval papežu Piju XII. s klavzulo, da se vsebina ne objavi do leta 1960. Toda papežu Janezu XXIII. se ni zdelo primerno, da bi to objavil. Podobno so naredili tudi njegovi nasledniki. Tako je bila ta skrivnost objavljena 13. maja 2000 ob beatifikaciji Jacinte in Frančiška, uradno pa je bila predstavljena 26. junija 2000. Komentar je napisal tedanji prefekt kongregacije za nauk vere, Joseph Ratzinger.

Prvi del skrivnosti – videnje pekla

Marija je pokazala vidcem veliko ognjeno morje. Zdelo se jim je, da se nahaja pod zemljo. Videli so hudiče in duše, potopljene v ta ogenj, kot da so prozorno črne ali rjavo razžarjene človeške oblike, ki so valovale po ognjenih zubljih, ki so jih nosili sem ter tja in buhteli iz njih skupaj z oblaki dima. Padale so na vse strani kot iskre pri velikem požaru brez teže in ravnotežja, tulile od bolečin in s kriki obupa, ki so izražali grozo in bi se človek ob njih tresel od strahu. Hudiče so spoznali po strašnih in gnusnih oblikah odvratnih nepoznanih živali, bili so prozorni in črni.

To videnje je trajalo samo trenutek. Marija je otrokom pokazala pekel zato, da bi se zavedli, da more človek

izbrati večno pogubljenje, hkrati pa jim je želela povedati, da želi Bog narediti po njej vse, da bi se ljudje rešili.

Tudi Kraljica miru v Medžugorju je vidcem pokazala pekel: »Videli ste pekel, kjer končajo grešniki. Pokazala sem vam, da bi vedeli okoliščine teh, ki so tam.« (6. november 1981) Pogled na to strahoto je močno prestrašil mladostnike, zlasti Jakova, ki je tedaj imel 10 let. Vidci so se zavedli posledic greha.

Prikazanja v Fatimi in v Medžugorju so potrdila, da pekel obstaja in da se ljudje morejo s svojo svobodo odločiti zanj, če zavrnejo Božjo ljubezen in umrejo v neodpuščanju. Pastirji so začutili pomen molitve za uboge grešnike. Lucija piše: »Videnje pekla je navdalo Jacinto s takšno grozo, da so se ji vse pokore in mrtvičenje zdele nič, da bi le mogla pred peklom obvarovati veliko duš. (...) To je bilo mogoče predvsem zaradi izredne milosti, ki ji jo je Bog

hotel dati po posredovanju brezmadežnega Marijinega Srca, pa tudi spričo misli na pekel in nesrečo duš, ki so prišle tja.« V Medžugorju je Marija rekla: »Večina ljudi gre po smrt v vice. Veliko število gre tudi v pekel. Samo manjše število duš gre takoj v nebesa. Zato se morate vsemu odpovedati, da bi mogli iti takoj po smrti v nebesa.« (2. november 1983) Ta sporočila hočejo poglobiti sporočilo Cerkve, da pekel obstaja, da ni prazen in da je večen. Vanj gredo tisti, ki se za to svobodno odločijo. Po drugi strani pa ni mogoče za nikogar trditi, da je v peklu. Samo Bog pozna srca ljudi in ve, če se je kesal v zadnjem trenutku življenja kakor desni razbojnik. (Lk 23,39–43) Do zadnjega diha življenja je upanje na rešitev.

Druga, še hujša vojna

Drugi del skrivnosti, ki je bila 13. julija 1917 razodeta vidcem, govori o nevarnosti nove vojne. Marija je

dobrohotno spregovorila: *»Če bodo ljudje izpolnjevali, kar vam bom rekla, se bo rešilo mnogo duš in imeli bodo mir. Vojne bo konec. Če pa ne bodo nehali žaliti Boga, se bo pod papeževanjem Pija XI. začela druga, hujša. Ko boste videli neko noč nebo osvetljeno z neznano lučjo, vedite, da je to znamenje, ki vam ga daje Bog, da bo kaznoval svet za njegove zločine z vojno, lakoto in preganjanji Cerkev ter svetega očeta. Da bi to preprečila, bom prišla prosit za posvetitev Rusije mojemu brezmadežnemu Srcu in za zadostilno obhajilo na prve sobote. Če bodo sprejeli moje prošnje, se bo Rusija spreobrnila in bodo imeli mir.«*

Ker ljudje niso nehali žaliti Boga, se je, kot je bilo nakazano v fatimski skrivnosti, po papeževanju Pija XI. začela druga, še hujša vojna, še pred njo pa sta se zgodila dva totalitarizma: nacizem in komunizem, ki sta se oklicala kot odrešenjski religiji. Zgodovina potrjuje, kar je bilo napovedano. Napoved izredne rdeče svetlobe se je izpolnila v noči med 24. in 25. januarjem 1938, ta pojav so videli milijoni ljudi in o tem govorijo časopisi tistega časa v Italiji, Nemčiji, Španiji, Franciji, spomnijo se je tudi ljudje pri nas. Druga svetovna vojna se je začela kmalu za tem, 1. septembra 1939, ko je nacistična Nemčija zasedla Poljsko. Kasneje sta oba totalitarizma propadla, zlasti proti-božji

komunizem, ki je po vojni sejal ateizem in nasilje po mnogih deželah sveta.

Papež Pij XII. je posvetil človeštvo Marijinemu brezmadežnemu Srcu 31. oktobra 1942, leta 1952 pa še posebej ljudstva v Sovjetski zvezi. Papež Pavel VI. je ob zaključku koncila 21. novembra 1964 zaupal človeštvo Marijinemu brezmadežnemu Srcu in razglasil Marijo za Mater Cerkev. Janez Pavel II. je posvetil svet Marijinemu brezmadežnemu Srcu najprej v Fatimi 13. maja 1982, na prvo obletnico napada nanj, 25. marca 1984 pa še v Rimu. Posvetitev je ponovil leta 2000. Papež Frančišek je na začetku svojega pontifikata, 13. oktobra 2013, ko so prinesli Marijin kip iz Fatime v Rim, Mariji posvetil svet. Ves ta čas je bila sestra Lucija 'apostolka' pobožnosti do Marijinega brezmadežnega Srca. Pri tem je treba povedati, da se je v tem času porušil sovjetski komunizem, Sovjetska zveza se je zrušila 8. decembra, rdečo zastavo pa so odstranili iz Kremlja 25. decembra 1991.

V Medžugorju je Marija napovedala dogodke na Poljskem in začetek rušenja komunizma: *»Na Poljskem bodo v kratkem težka nasprotja. V ruskem narodu bo Bog najbolj slavljen. Zahod je povečal napredek, vendar brez Boga, kot da ne bi bil njegov Stvarnik.«* (30. oktober 1981)

(Nadaljevanje prispevka na str. 37)

INTERVJU

GORAN ĆURKOVIĆ : S KATARINO SVA ZAČELA IZ NIČ

Na 5. Marijinem dnevu v Velesovem je bil naš gost Goran Ćurković iz Medžugorja. Potem ko smo prisluhnili njegovemu pričevanju, smo ga prosili še za pogovor, da bi tega preizkušane, po svoje navihanega in življenjsko modrega človeka predstavili tudi vam, spoštovani bralci.

Goran, pripovedoval si nam svojo življenjsko zgodbo, zdaj bi pa radi izvedeli bolj »tekoče« stvari. Kakšno je tvoje vsakodnevno družinsko življenje?

Kot v komuni Cenacolo. Vse temeljni na delu in molitvi. Takoj, ko vstanemo, zmolimo rožni venec. Potem peljeva otroke v šolo in greva k sveti maši, enkrat jaz, enkrat žena, ker mora nekdo ostati z najmlajšim. Ves čas se menjavava in tako se

zgodí, da k sveti maši ne greva vsak dan. Popoldne molimo rožni venec Božjega usmiljenja in zvečer vsi skupaj molimo rožni venec.

Tudi otroci zjutraj molijo rožni venec?

Ja. Z ženo Katarino imava pet otrok. Najstarejša Lucija ima 16 let in pol, najmlajši je star 3 leta. Midva z ženo začneva, otroci se nama pridružijo, takoj ko vstanejo. Tako kot prihajajo, tako tudi molijo naprej desetko rožnega venca. Če se zgodi, da vstanemo pozno in se mudi v šolo, zmolimo 'sedem očenašev'. Vedno pa molimo ali eno ali drugo.

Kako pa je s televizijo v vašem domu?

Žena ne pusti televizije. Tako moram jaz počakati, da grejo otroci spat, šele potem prižgem televizijo in pogledam

Goran v komuni Cenacolo

nogomet. Brez tega ne gre (smeh). Ampak to spet ni vsak dan.

Si kje zaposlen ali so pričevanja tvoja »služba«?

Nikjer nisem zaposlen. Imam dosti dela z romarji, ki prihajajo. Ko ni romarjev, in to je samo pozimi, pišem ikone.

Kako se je pa to začelo? Kdo je v tebi odkril ta dar?

Ko sem prišel v Cenacolo, je sestra Elvira, ko je slišala mojo zgodbo, rekla: »Fantje! Ko pride ta malo k sebi, torej čez kakšno leto dni, ga moramo obvezno dati na tečaj pisanja ikon.« Ko namreč pišeš ikone, se moraš postiti. To pa ni post ob sredah in petkih, ampak post ob kruhu in vodi v celotnem času pisanja ikone. V tem času moraš tudi več moliti. Ker ikona ni risba oz. slika, ikona je obraz živega Boga. Ti svoje notranje stanje prenašaš na obraz Marije, Jezusa ali

koga drugega, ki ga rišeš. Zdaj mi uspe le pozimi narediti po največ tri ikone. Katarina bi seveda rada, da bi se temu bolj posvetil, ker tega ne dela nihče več v Medžugorju. Vsi fantje iz Cenacola, ki so pisali ikone, so odšli.

Kdo je delal tisto znano ikono v Cenacolu?

Delala sta jo dva fanta, ki sta mene učila pisati ikone. V tisti kapeli je na nasprotni strani ikona križa sv. Frančiška. To sem delal jaz.

Kaj pa dela tvoja žena Katarina?

Kolikor ob petih otrocih utegne, je Katarina uradni vodič za Čehe in Slovake, zanje prevaja tudi sveto mašo. Kot vodič dela čez poletje, ko ni šole.

Ona je Čehinja, ti si Hrvat. Kako govorite v družini?

Otroci z njo govorijo češko, z mano hrvaško. Češko govorijo perfektно.

Kaj delajo pa otroci? Slišimo, da se

veliko ukvarjajo s športom ...

Da, veliko hodimo po tekmovanjih. Starejši trije so med vodilnimi v svoji kategoriji v atletiki. Sedaj gremo 2 dni v Split, potem 2 dni v Varaždin na državno tekmovanje Hrvaške v atletiki.

Kako ti vero, način življenja in druge vrednote prenašaš na svoje otroke?

Pomembno je, kakšen zgled daješ otrokom. Da ne prideš domov, ležeš na kavč in samo še gledaš televizijo ali telefon. Moji otroci nimajo telefonov. Ima ga samo najstarejša, Lucija, ki hodi v drugi letnik srednje šole. Z ostalimi pa imamo ves čas bitke ... želijo si telefon ... vsi v razredu ga imajo, samo oni ne ... Zato se velikokrat usedemo in pogovarjamo, zakaj bi potrebovali telefon. Jasno, za igrice! To je res borba. Ampak se ne damo. Ne daja jim telefona, ker veva, da to za otroke

ni dobro. Ko bodo prišli v prvi letnik srednje šole, ga bodo dobili.

Ali ima tudi Lucija pri telefonu kakšno omejitev?

Lucija nima telefona 24 ur na dan. Ima ga, ko gre v šolo, da se lahko javi, če je kaj. Ko pride domov ga ima še 1 uro, potem pa ne več. Telefon se postavi na dogovorjeno mesto in do jutra je tam. Vmes ga lahko vzame, če jo kliče katera od prijateljic, lahko ga vzame za 10, 15 min do pol ure. Da pa bi ga imela pri sebi v sobi, zaprta, slušalke na ušesih ... to pa ne. To ni v redu. Ni lahko, vsak dan se ubadamo s tem.

Danes je težko vzgajati otroke. Kako vidiš ta svet in kako se tvoji otroci vključujejo vanj?

Jaz res ne vem, ali je to dar molitve ali imamo res srečo. Z otroki nimamo nobenih težav, kar se tiče zunanjega sveta.

Lucija ima skoraj 17 let, pa niti ne

vpraša, da bi šla zvečer ven. Ko sem jo enkrat prišel čakati pred šolo, sem v avtu dobil njeno sporočilo, da se bo zadržala še 45 min. Ker se mi ni splačalo iti nazaj, sem se odločil, da grem na kavo v bar blizu šole. Tam pa: dim od cigaret, da bi ga z nožem rezal. Njeni sošolci so kadili, pili pivo, kavo, igrali karte, vse to v času pouka. Bil sem šokiran. Najraje bi vse vrgel ven. A nisem mogel! Na hitro sem popil kavo in odšel.

Žena mi večkrat pravi, da je Lucija velikokrat sama. Ima sicer dve prijateljici, s katerimi grejo enkrat tedensko ven, a one grejo na češčenje ali pa hodijo okrog cerkve, ne po kafičih. Res pa nikoli ne veš: lahko se preko noči zaljubi in odide!

Da se ne bi potepali, se vsi otroci ukvarjajo s športom. Vsak dan imajo po dva uri treninga. Šola, trening, Ana ima še flavto, klavir, hodijo k

pevskemu zboru, k sveti maši in morajo se učiti. V šoli so dobri. Lucija ima sedaj še en teden pouka, pa so ji rekli, da ji ni treba priti, bo odlična, Luka in Ana bosta prav dobra. Marko gre sedaj v prvi razred. Kljub vsem obveznostim nimajo v šoli problemov ne z ocenami ne z vedenjem. Ko pridem na roditeljski sestanek, jih samo hvalijo, da me je že sram. V srednji šoli so Lucijo dali kot zgled, ker ima ob vseh treningih v šoli same petice.

Vse to je gotovo sad molitve. Tvoj oče še živi in moli za vse vas?

Moj oče in druga mama še živita. Naslednji teden gremo k njima na obisk za dva dni.

Kaj lahko iz svojih izkušenj poveš mladim in malo manj mladim, še posebej zakonskim parom glede zvestobe odločitvi za Boga in za moža/ženo?

Foto vir: <https://www.vecernji.ba>

Julij-avgust 2018

15

Ko se danes mladi poročijo, bi želeli imeti vse, in to takoj. Nočejo se poročiti, dokler ni vse tiptop ... otrok še nočejo, ker je eden brez službe ... Ko sva se s Katarino poročila, nisva imela niti postelje niti kuhinje, nič. Prišla sva v hišo in živela v prazni hiši. Imela sva samo en štedilnik in to je bilo vse. Z molitvijo in delom sva prišla na svoje ...

Mladim bi rekel, naj se ne bojijo. Vsi se bojijo prihodnosti, pomanjkanja denarja, odpovedovanja. Mnogi imajo raje psa kot otroka. Kupujejo draga stanovanja, vsak pa ima vsaj po enega psa, otrok pa ne. Parki so prazni, polni pasjih iztrebkov, da se še tisti otroci, ki so, tam ne morejo igrati. Ljudje se enostavno bojijo žrtve, odpovedi.

Priporočal bi molitev, in to **vsakodnevno molitev**. Ampak res vsakodnevno. In da so **pričevalci**. Pričevalci v svoji katoliški veri. Ni treba, da pričujejo kot jaz. Marija pravi, da moramo biti vsi pričevalci. Pričevalci s svojim vedenjem v šoli, v svoji družini, v svojem kraju, na delovnem mestu ..., da s svojim vedenjem pokažemo, da smo katoliki! In da živimo vrednote, ki nam jih priporoča Jezus Kristus, in ne vrednote, ki nam jih zapoveduje država, Evropa ...

(Konec prihodnjič.)

Pripravili: Tanja Tršan Vodopivec
Petra Černivec

Foto vir: <https://www.vecernji.ba>

SVETNIKA 20. STOLETJA

SVETA FRANČIŠEK IN JACINTA MARTO NAJMLAJŠA SVETNIKA, KI NISTA MUČENCA

»Pustite otroke, naj prihajajo k meni, in ne branite jim, kajti takih je Božje kraljestvo. Resnično, povem vam: Kdor ne sprejme Božjega kraljestva kakor otrok, nikakor ne pride vanj.« (Mr 10,14–15)

Odpeljemo se 2.500 km proč, 130 km stran od glavnega mesta Portugalske, Lizbone, ter v 12. st., ko so na Pirenejskem polotoku tudi Mavri. Ti so na najvišji planoti postavili spomenik hčerki svojega preroka, Fatimi, ki naj bi se po legendi zaljubila v kristjana in se dala krstiti. Tedanje siromašno področje je pravo nasprotje Fatime, »oltarja sveta«, kot jo imenuje papež Pij XII., ki v 20. st. zraste na gori Miru. Vzrok za takšen razvoj pa se skriva v treh preprostih pastirčkih, ki so svoje srce odprili za Boga in Marijo. Najmlajša dva je 13. maja 2007 papež Frančišek razglasil

za svetnika. Cerkev je tako dobila najmlajša svetnika, ki nista mučenca. Majhna vasica Aljustrel, kilometer stran od Fatime, je rojstni kraj Frančiška in Jacinte Marto ter sestrične Lucije. Preprosto življenje treh pastirčkov se je zelo spremenilo, ko se jim je leta 1916 trikrat prikazal angel in leta 1917 šestkrat nebeška Gospa. O Frančišku in Jacinti največ izvemo iz *Spominov* sestrične Lucije. Mati Olimpija in oče Pedro Marto sta imela skupaj sedem otrok, Olimpija je imela še dva s pokojnim prvim možem. Jacinta je bila najmlajša, Frančišek pa osmi po vrsti. Starša sta dajala otrokom najboljši zgled in sta bila videnjem naklonjena. Oče Manuel Marto je bil prepričan, da otroka ne lažeta, in je prvi verjel v resničnost fatimskih dogodkov.

Foto vir: <http://fatherbroom.com>

Frančišek, rojen 11. junija 1908, je bil vesele in živahne narave. Zelo rad je imel naravo, še posebej je občudoval sončni vzhod in zahod, sonce je imenoval »svetilka našega Gospoda«. Dr. Karel Mendes, ki je spremljal dogodke, ga je takole opisal: »Prišel je Francišek. Na glavi je imel čepico, na sebi suknjič, pod katerim se je videla srajca, in ozke hlače, skratka mož v pomanjšani obliki. Izredno lep obraz, živ pogled in na videz navihanec. Brez zadrege odgovarja na moja vprašanja.« Pred prikazanji je zelo rad tudi kakšno zagodel. Nekoč se je skrtil, ker ni hotel sodelovati pri družinski molitvi. Drugič pa je nameraval svojemu bratu Janezu potisniti kos lesa v usta, a mu je oče to preprečil.

Ni bil strahopeten, igral se je s kuščarji in kačami, stikal po votlinah, opazoval ptičke, s katerimi je

vsakokrat rad delil svojo malico in žrtev lakote daroval Jezusu. Zelo rad je pomagal pomoči potrebnim. Kot večina otrok takrat je bil nepismen, bil pa je tudi glasbeno nadarjen. Po prvem Marijinem prikazanju je živel le še za Boga.

Pogosto se je oddaljil od obeh deklic in molil rožni venec na samem. Večkrat je vprašal Lucijo: »Je še veliko dni do trinajstega (oktobra)? Komaj čakam, da bom spet videl Gospoda.« Po kratkem premisleku je rekel: »Toda poslušaj! Ali bo še vedno tako žalosten? Zelo mi je hudo, da je tako žalosten! Darujem mu vse žrtve, ki jih ne morem narediti. Včasih ne bežim pred temi ljudmi, da naredim žrtev.« Nekoč po prvem Marijinem prikazanju je dolgo časa hotel biti sam zase, Lucija in Jacinta pa sta med tem lovili metulje. Lucija ga je pozneje vprašala, kaj je delal toliko časa. Odgovoril je: »Mislil na Boga, ki je tako žalosten zaradi tolikih grehov! O, ko bi mu mogel vsaj jaz delati veselje!« Neke noči ga je njegov oče slišal, kako joče. Ko ga je vprašal, zakaj joka, mu je sin odgovoril: »Mislil sem na Jezusa, ki je tako žalosten zaradi grehov, ki jih delamo proti njemu.«

Frančišek je doživel korenito spremembo, ki ni značilna za otroka njegove starosti. Prizadeval si je za globoko duhovno življenje, odpovedoval se je vsemu, kar mu je bilo všeč, tudi nedolžni otroški igri. V

zapisih Lucije lahko preberemo, da je bila vsa njegova pozornost osredotočena na to, kako bi tolažil našega Gospoda in našo ljubo Gospo, ki sta se mu zdela tako žalostna.

Jacinta se je rodila 11. marca 1910. Kot otrok je bila občutljiva, zamerljiva in trmasta, a dobrega srca, ljubezniva in prikupna. Imela je mil in mehak značaj, kar jo je delalo ljubko in privlačno. Na paši je zelo rada k sebi stiskala bele jagenjčke, jih objemala in poljubljala, zvečer pa jih je v naročju nosila domov, da se ne bi utrudili. Dr. Karel Mendes jo je takole opisal: *»Jacinta je zelo majhna, zelo zadržana, le počasi se mi je približala. Na glavi ruta z rdečimi vogali, konci zavezani zadaj. Ruta je že stara in strgana. Suknjica ni lepa niti po pranju. Krilo z rdečkastim odtenkom, a izjemno široko, kakor je običaj v teh krajih.*

Takšna je obleka našega angelčka. Oči črne in očarljivo živahne; nenavadna celota, ki nas, ne vem zakaj, privlači. Zelo plašna. Ne moreš pa si predstavljati Jacintinega veselja, ko je zagledala Lucijo. Vsa se je vzradostila, stekla ji je naproti in je ni več izpustila.«

Po prikazanjih je Jacinta delala žrtve, kjer se je le dalo. Odrekala se je vsemu, kar je imela rada, še posebej plesu, grozdju in drugim dobrotam, ter vse Jezusu darovala za rešitev grešnikov. Povsem jo je spremenilo videnje pekla in od tedaj je vse delala za spreobrnjenje grešnikov. K pastričkom so venomer prihajali ljudje in včasih so se otroci skrili, Jacinta pa je dejala: *»Jaz se ne bom skrila, Gospodu bom darovala to žrtev.«*

Jacinta je imela tudi dar preroške besede in videnja. Videla je svetega očeta, kako je v neki veliki hiši klečal pred neko mizo in jokal z rokami na obrazu. Zunaj pa je stalo veliko ljudi, ki so vanj metali kamenje, drugi so ga preklinjali in izgovarjali veliko grdih besed. Od tedaj je vedno molila tudi za svetega očeta in poudarjala pomembnost molitve zanj.

Jacinta in Frančišek sta bila po zadnjem Marijinem prikazanju zdrava še leto dni, Marija jima je tudi povedala, da ju bo kmalu vzela s seboj v nebesa. Proti koncu oktobra 1918 sta zbolela za špansko gripo. Nihče od njuju se nad boleznijo in

Papež Frančišek je obiskal grobove treh pastirjev.

trpljenjem ni nikoli pritoževal, ampak sta še dodatno sprejemala žrtve in jih darovala. Frančišek je umrl doma 4. aprila 1919, še preden je dopolnil enajst let. Jacinta pa je po preboleli gripi dobila pljučnico in nato še gnojno rano na pljučni mreni. Bila je v bolnišnici, vrnila pa se je domov z veliko odprto rano na prsih. Marija ji je povedala, da bo šla v Lizbono in tam sama umrla, potem pa jo bo odpeljala v nebesa. Jacinti je bilo zelo hudo, ko je to slišala, a je vse sprejela za spreobrnjenje grešnikov. V Lizboni je bila najprej v zavetišču »Naše Gospe čudežev«, 10. februarja 1920 pa je bila operirana, odstranili so ji dve rebri. Zaradi slabosti ni smela sprejeti splošne anestezije in je močno trpela. 20. februarja je prosila duhovnika za prejem zakramentov, saj je vedela, da odhaja, a ta ji je obhajilo odrekel, ker se mu je zdela še dovolj močna. Ponoči je umrla, ob njej je bila samo mlada bolničarka

Aurora, ki jo je Jacinta imenovala moja Zarjica. Njen obraz je bil še več dni po smrti videti živ in barvit, obdajal pa jo je čudovit vonj po cvetlicah. Ljudje so že takrat prihajali k njej ter se ji priporočali. Ko so petnajst let pozneje krsto odprli, je bil Jacintin obraz popolnoma ohranjen.

Od leta 1952 se krsti Frančiška in Jacinte nahajata v Fatimski baziliki. 13. maja 2000 ju je za blažena razglasil papež Janez Pavel II., čeprav se je postopek začel že leta 1949. Toda v Cerkvi je tedaj veljalo pravilo, da otrok in mladih, ki so umrli naravne smrti pred sedemnajstim letom starosti, ni mogoče prišteti med blažene in svetnike. To »tradicijo« je prekinil Janez Pavel II. leta 1981. Potreben čudež na njuno priprošnjo je bilo ozdravljenje Marie Emilie dos Santos, ki je bila 22 let od pasu navzdol neozdravljivo hroma, na smrtni dan male Jacinte pa je spet normalno shodila.

Drobne zgodbe:

Lucijina teta Viktorija je imela sina, ki je zapustil domačijo, da niso vedeli, kje sploh je. Ker ni našla Lucije, je Jacinto prosila, naj se s prošnjo obrne na Gospo. Sin se je čez nekaj dni vrnil. Zapravi je vse, kar je ukradel staršem, bil je zaprt, a je ušel v gozd, kjer pa se je izgubil. V svoji stiski je pokleknil in molil. Videl je Jacinto; prišla ga je za roko in mu pokazala smer, v katero naj gre. Ko se je zdanilo, je našel pot domov. Jacinta je zanikala, da bi bila tam, je pa vneto prosila Gospo za mladeniča. K Frančišku je prišla ženska Marijana, ki je bila žalostna, ker je njen mož napodil sina od hiše. Prosila je za milost sprave. Frančišek ji je odgovoril, naj bo mirna. »Ko bom šel v nebesa, bom prosil našo ljubo Gospo za to milost.« Na dan Frančiškove smrti je sin tiste ženske očeta prosil za odpuščanje, privolil je v vse, kar je oče zahteval, in mir se je vrnil v hišo.

Frančišek je Luciji dejal: »Zelo sem bil vesel, da sem videl angela. Še več veselja sem doživel ob pogledu na

našo Gospo. Toda najboljši se mi je zdel naš Gospod v tisti luči, ki jo je naša Gospa vlila v naša srca. Tako zelo ljubim Boga! Toda on je tako žalosten zaradi mojih grehov! Mi ne smemo nikoli več narediti nobenega!«

Občutki pastirčkov pri videnjih Marije:

»Ne vem, zakaj so prikazovanja naše Gospe izzvala v nas precej drugačne občutke. Čutili smo enako notranje veselje, enak mir in radost, a namesto telesne potrnosti smo občutili osvežujočo živahnost, namesto izničenja ob Božji navzočnosti izredno veselje, namesto težav z govorjenjem navdušeno zgovornost ... v določenih stvareh pa nujnost molka.«

Klavdija Jurišič

Viri:

-p. Anton Nadrah: *Dve sveči na svetilniku, Salve, Ljubljana 2015.*

-<https://sspx.org/en>

-https://en.wikipedia.org/wiki/Francis_co_and_Jacinta_Marto

Rojstna hiša

Foto vir: <https://contemplativeinthemud.files.wordpress.com>

Julij-avgust 2018

21

POROMALI SMO

SLOVENSKI DAN V MEDŽUGORJU

Kar malo daleč je že aprilsko romanje, s tem v zvezi pa je v meni tudi nekaj bojazni, da ne bom mogel primerno opisati vseh lepih in milostnih trenutkov, ki smo jih doživeli v tistih dnevih pri Kraljici miru v Medžugorju.

Več majhnih drobcov je potrebnih, da se sestavi tako lepa celota! Da se začuti edinost! To je krščanska vrlina, ki naj bi bila prisotna tudi na romanjih. Sestaviti in pokazati pa se mora sama, torej ne more biti narejena ali režirana.

Tako se je zgodilo, da sem v pogovoru z g. župnikom iz koprške stolnice, Primožem Krečičem, ugotovil, da bova s svojimi romarji v aprilu oba hkrati »kod Gospe«. Rad je ustregel moji prošnji, da se skupaj podamo na Križevac in v edinosti počastimo Jezusa v molitvi križevega pota. Iz obeh skupin nas je bilo blizu

sto romarjev. Poznano mi je bilo, da g. Primož zelo lepo s svojimi besedami, z molitvami in s povzemanjem svetopisemskih dogodkov pri postajah križevega pota poveže misli iz davnine z dogajanjem današnjih dni. Tako nastanejo čudovita premišljevanja nekoga, ki je poleg vsega še dober pričevalec. Kar ne moreš verjeti, kako kratka je lahko pot, če jo prav premišljuješ.

Za naslednji dan, nedeljo, smo imeli rezerviran termin ob 8. uri za sv. mašo v »kapelici klanjanja«. O tem sem obvestil še nekaj skupin romarjev iz Slovenije. Na veliko presenečenje vseh, ki smo bili tam, se je kar »sam od sebe« naredil »slovenski dan v Medžugorju«. Vse skupine niti niso imele s seboj duhovnih voditeljev, a vseeno je bilo prisotnih dvanajst duhovnikov (apostolov) in, verjemite ali ne, blizu

500 slovenskih romarjev. Vsi niti niso mogli v kapelo. A nad vsemi je bedel Sveti Duh. Ko zdaj premišlujem o teh milostnih trenutkih, drugače niti ni moglo biti. Sodelovanje dveh organistk, profesionalno petje g. Domna Vrtnika in seveda petje vseh prisotnih ... ob tem človeku radostno zapoje srce in se duša veseli. Mnogi so po maši rekli: »Že velikokrat sem bil tukaj, kaj takega pa še ne!« Tudi v vrstah duhovnikov, ki so somaševali, se je čutilo neko posebno veselje ter zadovoljstvo.

Po sv. maši smo še malce poklepetali, potem pa so nekateri odšli že domov, drugi na Križevac, sam sem pa s svojo skupino obiskal še Podbrdo. Tisti dan so si nekateri zaželeli še ogled Mostarja, po večerji pa smo imeli »kulturni večer«. Tokrat smo si ga lahko naredili. Z nami je bilo kar

nekaj cerkvenih pevcev, kitaristka, pojoči mladi ... Za vsak slučaj in malo za hec sem svojim romanjem omenil, da se takšna romanja pač ne zgodijo vedno – da ne bi bilo »reklamacij« kdaj kasneje.

Že kar nekaj skupin sem vodil v Medžugorje in prav nobena me ni razočarala. Mnogokrat se čuti raznolikost skupine, vendar je moje vodilo to, kar mi je enkrat dejal p. dr. Leopold Grčar, OFM: »Ko skupina romarjev doseže edinost, potem je vse lažje.« In to je zelo res. Poskušam se držati nasvetov naših posvečenih mož, saj sem konec koncev tudi sam po veliki zaslugi o. Špeliča in njegovih nasvetov aktivno prisoten na teh romanjih. Naj me on še naprej varuje iz nebes. Aleluja!

Jurij Rakuš

Julij-avgust 2018

23

Foto vir: <http://www.medjugorje.hr/>

ROMANJE INVALIDNIH OSEB

Tudi letos smo se od 14. do 17. junija udeležili romanja za osebe s posebnimi potrebami v Medžugorje. Po vseh prijavah in tudi nekaj odjavah se nas je k Mariji, Kraljici miru, odpeljalo en avtobus iz Ljubljane ter en avtobus iz Kopra in okolice, blizu 100 udeležencev. Vsak invalid je imel spremljevalca, nekaj je bilo pomočnikov prostovoljcev, ki jih na takem romanju še kako potrebujemo, dva duhovnika in ena redovnica. Romanje so delno finančno podprli razni darovalci, ki se jim tukaj v imenu vseh udeležencev zahvaljujem. Zahvalne molitve za dobrotnike smo izpolnili, tako kot smo obljubili pred odhodom.

Kot je najbrž znano, domačini za romarje invalide posebej gostoljubno poskrbijo, saj sta bivanje in hrana zanje brezplačna. Letos je bilo tako blizu 1700 oseb toplo sprejetih na medžugorskih domovih. Lepa gesta, s katero se domačini zahvalijo Mariji,

da jih je obdarila s svojo prisotnostjo v njihovem Medžugorju.

Prvi dan smo se namestili, tako kot so nam gostitelji pripravili bivališča. Smo pa letos veliko namestitev našli že sami oz. midva z Nevenko Ivančič iz Kopra, ki sva bila v Medžugorju že večkrat. Tako sva spoznala tudi nekaj dobrih ljudi in namestitve so lepo tekle. Najprej sva poskrbela za težje invalide, ki potrebujejo bližino prireditvenega prostora ter boljše sobe. Pomagali so nama najini pomočniki, ki so prevzeli skrb za manjše skupine (4–10 ljudi). Bili smo na desetih različnih mestih, sicer pa vsi dokaj blizu.

Prvi dan smo po kosilu odšli na prireditveni prostor za cerkvijo, naslednji dan pa je bila, po že ustaljenem programu, predstavitev udeležencev. Med drugim smo zapeli tudi v pozdrav Lurdu v mnogih jezikih, tudi v slovenskem, po eno kitico lurške pesmi. Po kosilu so nekateri zdravi in zmožni hoje odšli

na Križevce, ostalim pa so pripravili delavnice v dvorani sv. Janeza Pavla II. Zvečer je sledil molitveni program, ki so ga vse dni bogatili invalidi, bodisi z molitvijo rožnega venca, recitiranjem ali s petjem. Mitja je na vozičku pred vsemi molil v slovenskem jeziku. Milost!

V soboto je program potekal tako kot v petek, le da je velika večina odšla vsaj do vznožja Hriba prikazovanj k Plavemu križu, ostali pa na Podbrdo do Marijinega kipa. Tukaj so svojo veliko pripravljenost pomagati spet pokazali fantje iz komune Cenacolo. S posebnimi nosili so na hrib do Marijinega kipa vse dopoldne gor in dol nosili težje invalide ter osebe, ki same tega napora ne bi zmogle. Hvala jim!! Naj jih Gospa še naprej varuje.

Tudi pri Marjinem kipu je bil molitveni program. Molili smo rožni venec in peli Marijine pesmi vseh udeležencev. Tudi naš Tone Planinšek je aktivno sodeloval z desetko, pevke pa so vsem prisotnim namenile lepo slovensko Marijino pesem.

Popoldne je sledilo kratko predavanje in pričevanje vidca Jakova. Po njem so se domačini spet izkazali, saj so za vse udeležence romanja pripravili bogato pogostitev s sladkarijami in pijačo. Dan smo zaključili s sobotnim molitvenim programom s češčenjem Najsvetejšega.

V nedeljo smo po zajtrku imeli še eno pričevanje, pri zaključni maši pa

so nas organizatorji povabili, da se naslednje leto spet srečamo.

Pohvaliti moram naša dva duhovna spremljevalca, Marjana Potočnika ter Boruta Poharja, in se obema iz srca zahvaliti za vztrajno spovedovanje in možnost pogovora, ki je bila invalidnim romarjem ves čas na voljo. Bog plačaj!

Pred odhodom smo se zahvalili vsem našim gostiteljem. Poklonili smo jim slovensko potico, podobico Marije Pomagaj z Brezij in napis Slovenija.

Tako kot smo z molitvijo in petjem k Mariji prišli, smo se vso pot na avtobusu tudi poslavljali. Pohval in veselih sporočil ni manjkalo.

Bolnikom in invalidom, ki ste se morali posebej potruditi, da ste se romanja udeležili, hvala! En velik hvala pa tudi vsem spremljevalcem – pomočnikom in duhovnemu osebju. Če Bog da ter nas Kraljica miru tudi drugo leto povabi, se pa vidimo.

Jurij

Julij-avgust 2018

25

5. MARIJIN DAN VELESOVO, 9. JUNIJ 2018

Na molitveno srečanje so prvi udeleženci začeli prihajati že kmalu po 8.30. Mnogi so se najprej ustavili na info točki, kjer so si lahko kupili kakšno knjigo, prispevali svoj dar za našo revijo ali pa za Marijine obroke ali pa samo malo poklepetali. Drugi so se napotili naravnost v cerkev, kjer se je ob 9.00 začel molitveni program.

Molitev rožnega venca se je prepletala z Marijinimi sporočili in s petjem Marijinih pesmi.

Ob 10.00 nas je nagovoril gost iz Medžugorja, Goran Čurković. Njegovo pričevanje je velik dokaz Božje ljubezni in nenehne Božje skrbi za nas: »Ko sami ne zmoremo več, nas On dvigne na svoje rame in gremo skupaj – naprej!«

Somaševanje je ob domačem župniku Slavku Kalanu in duhovniku Dinku Bizjaku vodil Primož Krečič, odgovorni urednik naše revije. On je po sveti maši tudi vodil molitev za ozdravljenje pred Najsvetejšim.

Po sveti maši je bil čas za prijetno druženje v senci oz. kjerkoli na lepem prostoru pred velesovsko cerkvijo.

Letošnje srečanje je bilo časovno bolj strnjeno, kar je vsem zelo ustrezalo. S tem, da smo pričevanje gosta uvrstili pred sveto mašo, smo želeli tudi pokazati, kakšen pomen temu pripisujemo. Pričevanje je namreč konkretna zgodba konkretnega človeka, ki »na svojem mesu« potrjuje, s kakšno pozornostjo in ljubeznijo Bog vodi njegovo življenje. Take zgodbe pa vsi potrebujemo. Sveta maša – zahvalna daritev je potem vrhunec in zaključek vsega!

Mirjam

Julij-avgust 2018

27

MATI MILOSTI

Marija, tvoje bitje je lepo in čisto,
prežeta si z ljubeznijo živega Boga,
ti si majhen košček stvarstva,
v katerem prebiva slava Najvišjega
in sam Bog je v tebi postavil svoj šotor na zemlji.
Pomagaj mi, da bom s tvojim Sinom
vstopil v življenje Svete Trojice,
sprejel njen dar in zanj pričal v dneh zgodovine.

Mati večnega Sina, ki je postal človek,
ti izžarevaš zastonjsko ljubezen Očeta
in si Mu poslušna v vseh odločitvah!
Pomagaj tudi meni, da bom odprt za Božje navdihe
in v vseh okoliščinah izpolnil Njegovo voljo.
Naj se mi oglasi notranja ponižnost vere.

Nevesta si in Skrinja zaveze z Bogom,
v tebi se združujeta zemlja in nebo!
Prosim te, da mi izprosiš dar Svetega Duha,
da bom v njegovi moči povezal
svoj sedanji trenutek z Božjim pogledom
in stopil v tisto prihodnost,
v kateri bodo šli naprej tisti,
ki gradijo Božje kraljestvo: mali in ubogi,
ter vsi, ki delajo za mir in ne pristajajo na nasilje.

Devica poslušanja, v tebi je molk,
v katerem odmeva večna Beseda življenja.
Pomagaj mi ustvariti notranjo zbranost,
da bo Beseda postala moje zemeljsko meso
in ji bom pripravil prihod v svet, med ljudi.

Ti, ki si Mati in podoba Cerkve,
daj, da se bo rodilo novo ljudstvo,
v katerem bo imela prednost ljubezen,
daj, da bodo ljudje odpirali svoja srca
k tistim, ki je še ne poznajo.
Mati upanja, usmerjaj človeštvo k večni domovini
in okrepi vse, ki so še v kleščah strahu,
neodločenosti in nesvobode.
Naj jih tvoj Sin osvobodi vseh nevarnosti
in jim pokaže tvegano varnost vere,
v kateri je ljubezen osnovni zakon.

Primož Krečič

Julij-avgust 2018

29

HENRYK HOSER - STALNI APOSTOLSKI VIZITATOR V MEDŽUGORJU

Mladim, ki so se zbrali na letošnjem Mladifestu, je dunajski nadškof, kardinal Christoph Schönborn, poslal pozdravno pismo, v katerem letošnji festival omenja kot priložnost za posebno zahvalo. Tako je med drugim napisal: *»Vsi imamo razlog, da se zahvalimo svetemu očetu za njegovo ljubeznivo skrb za Medžugorje ... Imenovanje stalnega apostolskega vizitatorja je znamenje velikega spoštovanja in priznanja. S tem je Cerkev službeno priznala dobre sadove Medžugorja. Nadškof Hoser je sedaj osebni predstavnik svetega očeta za župnijo in medžugorske romarje. Za vas, dragi prijatelji, ki ste se kljub vročini zbrali okrog Gospe, da bi molili, opravili sveto spoved in častili Najsvetejše, je to papežovo dejanje velika spodbuda, da zremo v Marijo in sledimo njeni besedi: 'Storite, kar vam Jezus reče!«* Papežev poslanec, nadškof Henryk Hoser, je svojo novo službo v Medžugorju začel 22. julija 2018 z večerno sveto mašo. Za prebivalce

Medžugorja in za medžugorske romarje, tam prisotne ali one širom sveta, je bilo to imenovanje novica, ki smo se je zelo razveselili. Temu primerna je bila udeležba pri sveti maši.

Glavni somaševalci (ob več kot 100 koncelebrantih) so bili: msgr. Henryk Hoser, apostolski vizitator, msgr. Luigi Pezzuto, apostolski nuncij v BiH, p. Miljenko Šteko, provincial hercegovaške frančiškanske province, ter domači župnik p. Marinko Šakota. Takoj na začetku mašnega slavlja je bila prebrana papeževa bula o imenovanju, nato pa je v uvodnem pozdravu p. Miljenko Šteko poudaril, da ima ta sveta maša »poseben zgodovinski pomen, ker je tu z nami prvič apostolski nuncij, msgr. Luigi Pezzuto, ki v BiH uradno predstavlja svetega očeta in Apostolski sedež«. V imenu vseh zbranih je prisrčno pozdravil tudi nadškofa Hoserja.

Maša je bila v latinskem jeziku. V homiliji je Hoser dejal: *»V Medžugorje prihajajo romarji iz zelo*

oddaljenih krajev in iz približno 80 dežel sveta. Daljava je prostor, izmerjen in izražen v kilometrih. Da preidemo vse te kilometre, je potrebna močna in odločna motivacija, prav tako pa tudi sredstvo, s katerim se odpravimo na pot.

Beseda 'daljava' pa pomeni še nekaj drugega. Pomeni eksistencialni položaj mnogih, ki so se oddaljili od Boga, od Kristusa, od svoje Cerkve in od luči, ki daje smisel življenju, ga usmerja in mu daje dostojanstven življenjski cilj, to pa je življenje, ki ga je vredno živeti.

Zato lahko sedaj bolje razumemo, zakaj je sveti oče poslal apostolskega vizitatorja v Medžugorje: pastoralna skrb zahteva, da se tako župniji kot romarjem zagotavlja trdna in stalna podpora.«

V homiliji je iskal še odgovor na »temeljno vprašanje: zakaj vsako leto pride v Medžugorje toliko ljudi? Odgovor, ki se ponuja, je naslednji: prihajajo, da bi srečali nekoga: da srečajo Boga, da srečajo Kristusa, da srečajo Njegovo Mater. Prihajajo, da odkrijejo pot, ki vodi do srečnega življenja v hiši Očeta in Matere, in končno, da odkrijejo marijansko pot kot najbolj zanesljivo pot. To je pot češčenja Matere Marije, ki je tu že vrsto let živo, to je sveto bogoslužje kot vrhunec vere in vrhunec modrosti ..., vse po svojem bistvu kristocentrično. Ljudska pobožnost v

Medžugorju v središče postavlja sveto mašo, češčenje Najsvetejšega, množično pristopanje k zakramentu svete spovedi; vse to pa je podprto še z drugimi pobožnostmi, molitvijo rožnega venca in križevega pota, ki so v začetku ostre skale spremenili v zgajeno pot,« je poudaril Hoser.

Ob zaključku bogoslužja je dobrodošlico nadškofu Hoserju izrazi še domači župnik, p. Marinko Šakota, ki mu je tudi izročil dar župnije, Sveto pismo in šopek cvetja.

Viri:

<http://www.medjugorje.hr/hr/novosti/poruka-kardinala-sch%c3%b6nborn-mladima-u-medugorju,9925.html>

<http://www.medjugorje.hr/hr/novosti/papin-izaslanik--nadbiskup-henryk-hoser-sv.-misom-zapoceo-sluzbu-u-medugorju,9864.html>

Foto: Dani

PRIPOROČAMO

BOŠTJAN HARI, BOŽJA LJUBEZEN ODPUŠČA IN OZDRAVLJA

Slovenci si ob različnih praznikih radi voščimo predvsem zdravja. Živimo v obdobju, ko je zdravje še posebej visoko vrednoteno, marsikdaj tudi preveč.

Ljudje običajno iščemo in si želimo predvsem telesno in duševno zdravje. Pozabljamo pa, da človek ni le telesno in duševno bitje, ampak tudi duhovno. Mnogi ne vedo, da je duhovno zdravje za človeka temeljno in pogoj za resnično duševno ter telesno zdravje. Duhovno zdravje vedno prinaša spremembo, pogosto celo ozdravljenje, na duševni in telesni ravni. Ponudb za mir, zdravje, boljše počutje danes ne manjka in nihče se teh »dobrin« ne brani. Vse našete dobrine pa so povezane z eno stvarjo, ki je temeljna. Več v knjigi.

Kdo izmed nas si upa trditi, da ni nikoli naredil ničesar slabega, sebi ali drugemu? Kdo si upa trditi, da nikoli ni nikogar prizadel z besedo ali dejanjem? Ključno pri tem je, da se ne zavedamo, da vsaka slaba beseda, ki smo jo izgovorili, slaba misel, ki jo

gojimo v svojem umu, in slabo dejanje, ki smo ga naredili, puščajo posledice v naši duši. Vse to se nabira kot duhovni strup oz. bakterije, ki prej ali slej povzročijo slabo počutje, kakšno okvaro v telesu oziroma bolezen. Naš duh zboleva in kdo ga lahko ozdravi?

Kako priti do ozdravljenja teh posledic, ki jih nosimo sami in ljudje, ki smo jih prizadeli? Kako lahko zacelimo te rane? Kdo jih lahko ozdravi? Kdo me lahko reši bremena krivde, ki ga nosim v duši? Na ta in podobna vprašanja skuša ta knjiga dati konkretne odgovore.

Knjiga daje tudi napotke in »recepte«, kako priti do duhovnega zdravja, ki ga vsi potrebujemo. Ob vsem tem na preprost način razlaga Božjo ljubezen do človeka, aktualizira deset Božjih zapovedi, ki so kot kompas, prometni znaki, ki nam kažejo pot do mirnejšega in polnejšega življenja. V njej bralec, tako pastoralni delavec kot vsak kristjan/katoličan, lahko dobi

odgovore na številna aktualna vprašanja. Knjiga *Božja ljubezen odpušča in ozdravlja* med drugim posreduje krščanski pogled na: 1) vzhodnjaške tehnike (jogo, transcendentalno meditacijo, reiki), 2) alternativno medicino (homeopatija, akupunktura, akupresura, tradicionalna kitajska medicina), vsebuje tudi kriterije, ki pomagajo kristjanom pri razločevanju, kaj je sprejemljivo za kristjana in kaj ne, 3) spolnost, 4) odnos med zakoncema, odnos med starši in otroki ... in še marsikaj. Kristjanom pomaga pri odkrivanju določenih stranpoti, ki se jih morda niti ne zavedamo, daje konkretne odgovore in pojasnila. Navsezadnje pomaga kristjanu pri duhovni in osebni rasti.

Na zelo jasn način spregovori tudi o zdravlilni, odrešitveni moči, ki deluje po zakramentu ozdravljenja, sveti spovedi. Spovednica je kot duhovna ambulanta, lepota salon, duhovno zdravilišče, kjer nas čaka Bog, da nas ozdravi duhovnih ran, bolezni, virusov, bakterij, kar so naši grehi. Da lahko pridem do polnosti sadov Božjega odpuščanja po zakramentu sprave, pa morajo biti izpolnjeni določeni pogoji.

Strokovno sta knjigo pregledala dr. Marjan Turnšek in mag. Vlado Bizjak, ki je napisal tudi spremno besedo. Svoje strokovno mnenje pa sta o njej podala še dr. Maksimiljan Matjaž in

dr. Andrej Šegula.

Avtor knjige, Boštjan Hari, je magister teologije, katehet, voditelj seminarjev za notranje ozdravljenje in osebno rast, duhovnih obnov, predavatelj na bibličnih, zakonskih, mladinskih, molitvenih skupinah in različnih evangelizacijskih dogodkih. Predava biblične in dogmatične vsebine, v zadnjem obdobju pa se ukvarja tudi s preučevanjem vzhodnih filozofij in new agea. Slednje primerja s krščanstvom, o čemer tudi piše in predava.

Knjigo lahko naročite na info@salom.si ali na telefon 041/296-509. Cena knjige, ki ima 394 strani, je 19,95 €.

Klavdija Jurišić

Julij-avgust 2018

33

POROMALI SMO

ROMANJA Z EMILIJO

Neštetokrat se spomnim na Emilijo in na romanja z njo v Medžugorje. Občudujem njeno moč, vztrajnost in predvsem globoko vero. Hvaležna sem prijateljici Silvi, ki me je povabila na romanje v Medžugorje z njenim avtobusom.

Moje prvo romanje z Emilijo mi bo za vedno ostalo v spominu, prav tako kot njene besede: »V Medžugorje greste, ker vas Marija kliče. Ona nas kliče, zato gremo.«

To je tudi res. Ko me je Marija poklicala, sem se takoj prijavila. Od takrat me misel, da bom spet na tem milostnem kraju, ni več zapustila. Potovanje samo ni bilo ravno udobno, saj prespati dve noči na sedežu v avtobusu za marsikoga ni sprejemljivo. Mene pa te noči sploh niso utrudile in pot do Medžugorja se mi je zdela vedno zelo kratka. Obogatila jo je tudi molitev, ki nas je

duhovno pripravila, pričevanja romarjev pa so bila vedno dokaz, da romamo v kraj, kjer se nebo dotika zemlje.

Člani cerkvenega pevskega zbora so med pogovorom vprašali župnika, zakaj papež ne prizna Medžugorja, nato so se obrnili še name, češ kaj pa jaz mislim o tem. Župnik je odgovoril, da tudi Fatime in Lurda niso priznali več let. Jaz pa sem odgovorila: »Zame ni pomembno, če Vatikan prikazovanja prizna ali ne, jaz vem, da Marija v Medžugorju JE.«

Nikoli nisem šla v Medžugorje z željo, da bi tudi jaz tam kaj videla ali doživela. Šla sem le s številnimi svojimi prošnjami in zahvalami ter prošnjami ljudi, ki so izvedeli, kam grem. Pa sem kljub temu tam marsikaj doživela.

Rada pripovedujem, kakšen mir je v

Medžugorju. Čeprav je tam nepregledna množica ljudi, posebno ob obletnici prikazovanj in na festivalu mladih, ko je prisotnih tudi čez 60.000 ljudi z vsega sveta, sem čutila, da sem sama z Marijo in Bogom. Kdo lahko pozabi ta mir, ki ga doživiš samo pri Mariji v Medžugorju? Ali pa nepregledne vrste romarjev pred spovednicami? Kdo ti lahko da moč, da z artrozo v kolenu in bolečinami v kolku skoraj brez težav prideš na Križevac in na Hrib prikazovanj v istem dnevu? Večkrat se sprašujem, zakaj je Marija tudi mene izbrala, da sem lahko gledala sonce, ki je bilo kot hostija, se vrtelo in bilo obkroženo s

prečudovitimi mavričnimi barvami. Zakaj po nekajkratnih romanjih Križevac zame ni imel več skal? Hodila sem po potki, ki jo je pokrivala zemlja, v katero so bile potisnjene skale. Kaj mi je Marija hotela povedati, ko se je najbolj strmi del Križevega pota na Križevcu pred mano poravnal in sem hodila po ravnini? Zakaj sem na Križevcu videla na levi strani samo travo in nobene skale?

Kako naj pozabim čudovito češčenje Najsvetejšega? Ali lahko pozabim na uboge sirote in njihovo čudovito prednico v samostanu v Vionici? Ne, tega ne morem pozabiti. Vsakokrat, ko slišim ali zapojem pesem *Veš, o Marija*, sem v mislih v njihovi kapeli in pri Mariji v Medžugorju. Samo eno mi ostane, da o tem razmišljam, tako kot je o Božji besedi razmišljala Marija, in zaupam Bogu.

Draga gospa Emilija, za vse to sem hvaležna tudi Vam in Vašim čudovitim šoferjem, ki so nas varno vozili, ko smo mi počivali.

Vi ste nepojmljivo orodje v Božjih rokah. Iz srca se vam zahvaljujem za vodenje molitve na avtobusu in čudovite besede ob postajah križevega pota na Križevcu in rožnega venca na Hribu prikazovanj. Naj vam Bog obilno povrne in podari še mnogo milosti.

hvaležna Zinka Vadnjal

POROMALI SMO

O, ŽENSKE, KAJ BI LAHKO BILE!

Že nekaj časa je minilo, odkar se nas je 45 romarjev vrnilo z romanja v Medžugorje, kjer smo preživeli tri dni v Marijini zemlji. Marijino Medžugorje ima mir Kraljice. Izkusili smo ga v tišini množice pred Najsvetejšim, pod križem na Križevcu, v cerkvi ... Napolnila nas je z njim in čutili smo se njeni otroci. V Cenacolu smo poslušali pričevanje dveh mladeničev, ki ob Materi zmoreta postavljati življenje na novo. Ločitev staršev in nezmožnost pogovarjanja imata hude posledice. Mladi velikokrat posežejo po omamnih sredstvih in se zasvojijo. V vročih prošnjah za moč novega začetka s pomočjo petih kamnov, ki nam jih daje Marija, smo prosili za naše družine, za domovino, za naše učence. Ti kamni so: molitev, evharistija, Sveto pismo, post in mesečna spoved.

Na avtobusu so se vrstila pričevanja nas romarjev. Vsak izmed nas je sveta zgodba trpljenja in zmag in tudi

padcev, iz katerih se učimo. Življenje res ni le pesmica, a je lažje z molitvijo, z Marijo in njeno spodbudo, ki nas kliče k spreobrnjenju.

Prijateljice večkrat presenetim s pozdravom: »Bodi Marijina!« Ta pozdrav mi pomeni vabilo k Marijini milini, skrb za čisto srce, pomeni mi njeno ponižnost in ljubezen, a tudi njen pogum molčanja in vzdržljivosti pod križi. Kaj niso bile Marijine že številne žene pred nami? Prosimo Kraljico in njenega sina, da nas spremenita.

O, ženske, kaj bi lahko bile! Kakšen obliž zmoremo biti za Marijino Slovenijo! Kakšna opora za naše može in kažipot za naše otroke. Odgovorimo Mariji na njen klic!

Hvala vsem organizatorjem tega nepozabnega romanja.

romarka

Foto vir: <http://2.bp.blogspot.com>

SPOROČILA FATIME IN MEDŽUGORJA

(Nadaljevanje s strani 11)

Tretja fatimska skrivnost: preganjanje Cerkve

Lucija je zapisala: »Po dveh delih, ki sem jih že opisala, smo videli na levi strani naše ljube Gospe malo višje angela, ki je držal ognjeni meč v svoji levi roki. Iz iskrečega se meča so prihajali ognjeni zublji in zdelo se nam je, naj bi zažgali zemljo, toda ognjeni zublji so ugašali, ko so prišli v dotik s sijajem, ki ga je naša ljuba Gospa z desnico usmerjala proti angelu. Angel je s svojo desnico kazal proti zemlji in klical z močnim glasom: 'Pokora, pokora, pokora!«

Tretja fatimska skrivnost govori o velikem odpadu in kazni, ki mu bo sledila. To se bo zgodilo, ker ni bilo molitve in ljudje niso delali pokore. Marija je bila žalostna zaradi tega.

Luciji je rekla: »Mnogo narodov bo izginilo z oblička zemlje. Narodi brez vere v Boga bodo tisti meč, ki ga je Bog sam izbral, da kaznuje človeštvo, če ne bomo mi z molitvijo in zakramenti dosegli zanje milosti spreobrnjenja.«

Lucija je tudi povedala, da začenja satan odločilno bitko proti Mariji. Njegov uspeh je padanje religioznih in duhovnih duš. Prišlo bo do odpada duhovnikov in redovnikov, kar bo povzročilo zmedo, in mnogi bodo šli zaradi tega v pogubljenje. Še je mogoče zadržati to kazen. Za to sta dve sredstvi: žrtev in molitev. Satan naredi vse, da bi ljudi raztresel pri molitvi in jih odvrnil od nje. Lucija je tudi zapisala, da se bomo skupaj rešili ali pogubili, kar pomeni, da tu lahko veliko drug drugemu pomagamo ali pa škodimo. Verniki ne smejo čakati,

Julij-avgust 2018

37

da bodo prišle spodbude z vrha Cerkve, pomembno je, da vsak na lastno pobudo opravlja dobra dela in preoblikuje svoje življenje po Marijinih opominih.

Drugi del tega sporočila je **namenjen duhovnikom in posvečenim osebam**, ki jih skuša satan spriditi in zapeljati s prave poti, zlasti pa nagniti k nepokornosti. Ta premetenec uporablja različne spletke, tudi sporno posodobitev religioznega življenja, predvsem pa hladnost pred odpovedjo različnim užitkom in pred zmernostjo. Lucija je videla Marijo med dvema mečema, na eni strani človeštvo, ki postaja zakrknjeno in nezainteresirano pred grozečimi kaznimi, na drugi strani pa kristjane, ki ne jemljejo resno zakramentov in omalovažujejo kazen.

Marija je izrecno rekla: »Bližamo se zadnjim časom.« Ljudje se morajo zavesti strašne nevarnosti, ki grozi krščanskim deželam v Evropi in kristjanom nasploh. To seveda ne

pomeni zastraševanja, ampak klic k spreobrnjenju. Ne obstaja materialni ali duhovni problem, ki ga ne bi bilo mogoče rešiti z molitvijo rožnega venca in različnimi žrtvami. Luciji je rekla: »Ti želiš, da ti dam neki znak, da bi vsi sprejeli moje besede, ki jih povem po tebi človeškemu rodu. Videla si 'vrtenje sonca' in vsi verujoči, neverujoči, kmetje, meščani, modri, časniki, laiki, duhovniki – vsi so ga videli. In zdaj oznani v mojem imenu: velika kazen bo prišla na ves človeški rod, ne danes, ne jutri, ampak v drugi polovici 20. stoletja. To sem že povedala otrokoma Melaniji in Maksimu v La Salette in danes ponavljam tebi, ker so ljudje grešili in teptali dar, ki sem ga pripravila.«

Marija je jasno povedala, da je hudič uspel zapeljati duhove znanstvenikov, da bodo delali proti človeškemu rodu, vladal bo preko oseb na najvišjih mestih in tako določal potek stvari. Uspel se bo vrniti tudi med vrhove Cerkve. Zato bodo prišle kazni, še

hujše od vesoljnega potopa.

»In videli smo v neskončni svetlobi, ki je Bog, 'nekaj, kar je izgledalo kot osebe v zrcalu, kadar gredo mimo njega,' v belo oblečenega škofa. Imeli smo občutek, da je to sveti oče. Mnogi drugi škofje, duhovniki, redovniki in redovnice so se vzpenjali na strm hrib, na vrhu katerega se je nahajal velik križ iz neobdelanega debela, kot da je iz plutovinastega hrasta z lubjem. Preden se je povzpел do njega, je sveti oče šel skozi veliko mesto, ki je bilo napol porušeno.

Drhteč in s klecavimi koraki, obtežen z bolečino in tesnobo, je molil za duše številnih mrličev, ki jih je srečeval na svoji poti. Ko je prišel na hrib, je pokleknil pod velik kria. Tu ga je ubila skupina vojakov, ki je streljala nanj. Na enak način so umirali eden za drugim škofje, duhovniki, redovniki in razni ljudje, moški in ženske različnih vrst in stanov. Pod

krakoma križa sta stala dva angela in vsak je imel v roki kristalno posodo; v njej sta zbirala kri mučencev in z njo napajala duše, ki so se bližale Bogu.»

To pomeni, da bo prišel za Cerkev čas velikih preizkušenj in prečiščenja. Satan bo vkorakal v Rim, kjer bodo velike spremembe. Vse gnilo bo padlo in se ne bo več dvignilo. Svet bo pretresalo nasilje in Cerkev bo zamračena. Državni in cerkveni voditelji ne bodo več pričakovali Njega, ki bo prišel in kaznoval po nalogu nebeškega Očeta.

Tri fatimska sporočila se nanašajo na življenje Evrope v 20. stoletju. Tretja skrivnost Fatime je pomenljiva in strašna, v tem stoletju je bilo 40 milijonov krščanskih mučencev. Ko gledamo na tek zgodovine in Cerkve v tem času, spoznamo, kako resnične so bile te Marijine napovedi. Sporočilo Fatime je zlasti razkritje boja med ženo in zmajem, hudičem, ki hoče umoriti otroka. Fatima stoji nekako na začetku tega boja, v katerem Satan napada življenje. Zato se iz Fatime širi klic k pokori in spreobrnjenju, njen program je v molitveni prošnji: *»O Jezus, obvaruj nas peklenškega ognja in pripelji v nebesa vse duše, še posebno pa tiste, ki so najbolj potrebne tvojega usmiljenja.»* Marija želi rešiti vse ljudi. To pričakujemo v prihodnosti. Boj bo še hujši.

Primož Krečič

Julij-avgust 2018

39

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

KOLIKO JE TREBA MOLITI?

V svojih sporočilih v Medžugorju je Marija molitev omenila čez šeststokrat. V začetku prikazovanj je svetovala, naj se vsak dan moli vera, sedemkrat Oče naš, Zdrava Marija in Slava Očetu. Čez nekaj časa je spodbudila k vsakodnevni molitvi rožnega venca. 14. avgusta 1984 je Ivan molil doma. Nepričakovano se mu je prikazala Marija in rekla, naj svetu prenese sporočilo: »Želim, da bi ljudje te dni molili z menoj, in to čim več! Naj vsak dan molijo vsaj tri dele rožnega venca: veseli, žalostni in častitljivi del.« Oktobra 2002 je papež Janez Pavel II. v svoji okrožnici o rožnem vencu vernikom v molitev ponudil še svetli del rožnega venca.

Ali je potrebno moliti vsak dan veseli, svetli, žalostni in častitljivi del? Poglejmo, kaj nam pravi sporočilo 25. aprila 2001: »... Vzemite rožni venec in molite, molite, vse dokler vam molitev ne postane radostno srečanje z vašim Odrešenikom.«

Molitev – radostno srečanje

Cilj molitve je jasen: radostno srečanje z Bogom. Molitev ne sme biti napor, niti dolgočas, ampak radostno srečanje. »V molitvi se boste spočili ... Molitev vam bo radost in počitek ... Molite ... tako, da bo vaše srce zahrepenelo po Bogu Stvarniku, ki je pravi počitek vaše duše in vašega telesa. Molitev vam bo v veselje; če le začnete, se je ne boste naveličali, ker boste molili z veseljem.« (5. julija 1984, 30. maja 1985, 25. julija 2008, 20. marca 1986) »Dal si več veselja v moje srce kakor v času, ko je obilje njihovega žita in vina« (Ps 4,8).

Molitev – sad ljubezni

»Molitev je sad ljubezni do Boga Stvarnika,« pravi sporočilo 25. septembra 1997. Lahko molimo iz strahu, zaradi interesa, zaradi svojih potreb, toda prava molitev je tista, ki išče srečanje. V Matejevem evangeliju, 6. poglavje, je Jezus rekel: »Kadar molite, ne bodite kakor hinavci. Ti namreč radi molijo stoje

po shodnicah in vogalih glavnih ulic, da se pokažejo ljudem. Resnično, povem vam: dobili so svoje plačilo. Kadar pa ti moliš, pojdi v svojo sobo, zapri vrata in môli k svojemu Očetu, ki je na skrivnem. In tvoj Oče, ki vidi na skrivnem, ti bo povrnil.« To ne pomeni, da ne smemo moliti z drugimi. To pomeni, da je potrebno moliti tudi sam. »Molite ..., niste pa še dali svojega srca Bogu, da ga on napolni s svojo ljubeznijo ... V molitvi izročite sebe Jezusu ... Ne molite z besedami, ampak s srcem.« (25. maja 1999, 11. avgusta 1984, 25. decembra 2002) »Tebi pravi moje srce: 'Iščite moje obličje!'« (Ps 27,8).

Moliti bolje – moliti več

Mati Terezija pravi: Kdor želi moliti bolje, naj moli več. Ko molimo, se učimo moliti, ko molimo, se poglobljamo v Boga in njegovo ljubezen. »Zato, dragi otročiči, kolikor več boste molili, toliko bolj boste moji in mojega Sina Jezusa ... Prosite, da vas Sveti Duh navdahne z duhom molitve ... Jaz vam pravim, da malo molite ... Če bi vedeli, kolikšne milosti vam daje Bog, bi neprenehoma molili.« (25. junija 1994, 9. junija 1984, 8. novembra 1984)

To pomeni, da ni dovolj moliti sedem očenašev, niti en del rožnega venca, niti vse štiri dele rožnega venca, ampak je treba moliti nenehno. Jezus je rekel, da je potrebno vedno moliti in se ne naveličati (Lk 18). V devetih

sporočilih najdemo enake besede: Nepreahoma molite! (19. junija 1986; 16. oktobra 1986; 6. novembra 1986; 4. decembra 1986; 1. januarja 1987; 25. maja 1988; 25. novembra 1995; 25. marca 2000; 25. novembra 2008)

Molitev – vrelec, ki izvira iz notranjosti

To zagotovo ne pomeni, da štiriindvajset ur molimo rožni venec ali da imamo v rokah ves čas molitvenik. Molitev, ki jo ponavljamo z ustnicami, se spušča v srce kakor blag dež, ki napaja dušo, postaja trajna in neprekinjena, prinaša nam radost in počitek. Ko ustnice utihnejo, srce podnevi in ponoči moli naprej. »Tudi ponoči me opominja moje srce« (Ps 16,7). Od ustnic do srca in do globin duše molitev postaja vrelec, ki izvira v notranjosti in človeka hrani podnevi in ponoči. »Srce izbira« (Ps 49). »Otročiči, molite, dokler vaše življenje ne postane molitev.« (25. marca 1998) Kako lahko življenje postane molitev? Ko je vse življenje v skladu z Bogom, tedaj so vse misli, besede in dejanja molitev. Takšno je bilo Marijino življenje. Takšno je bilo tudi življenje svetnikov – verjetno ne od prvega dne, ampak sčasoma ... Če nas Marija k temu vabi, potem je mogoče. Zakaj ne tudi zame?

Lidija Paris
Glasnik mira 5/2010
Prevedla Petra Černivec

RAZMIŠLJANJE

PROSITE ZA USMILJENO LJUBEZEN

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinih sporočilih

31. maja smo prejeli izjemno darilo iz nebes: sveti oče je imenoval monsinjorja Henrika Hoserja, nadškofa emeritusa Varšave in Prage, za posebnega vizitatorja z apostolskim poslanstvom v Medžugorju ... Gre za pastoralno nalogo, v kateri **bo nadaljeval** svoje poslanstvo posebnega odposlanca za župnijo Medžugorje, ki mu je bila zaupana 11. februarja 2017 (na dan Lurške Matere Božje). Prišel je do nas in nas vprašal: »Sestre, imate kakšno željo?« Takoj smo mu vse odgovorile, da bi želele imeti Najsvetejše v naši hiši. Rekel je, da s tem ne bi smelo biti težav.

V posnetku prikazanja **Mirjani** lahko vsi vidimo, da trpi hude telesne bolečine. Ima veliko težav s hrbtenico. Pred videnjem preživi ves čas v molitvi. Povedala je, da ji je nemogoče poklekiniti, a pred Gospo

ne more drugače kot klečati. Ko poklekne, čuti zelo hudo bolečino, ki traja, dokler Gospa ne pride. Takoj, ko Gospa pride, ni nobene bolečine več, ni več ničesar ...

»Neka radost, neka svetloba, neopisljiva s človeškimi besedami, bo prodrla v vašo dušo, zajela vas bosta mir in ljubezen mojega Sina. To želim vsem svojim otrokom.«

To je obljuba. Kadar Devica kaj obljubi, to tudi naredi. Kaj bi pomenili radost in neopisljiva svetloba? Vicka pripoveduje o svojem videnju nebes z Devico Marijo in malim Jakovom. Pove, da je tam neopisljiva svetloba, kakršna ne obstaja na Zemlji – lahko pa jo imamo v naših srcih. Tam je videla veliko ljudi, ki so bili zelo lepi, prepevali in plesali so, bili so srečni ... Ko vidiš lepoto nebes, si jih ne želiš več zapustiti. Devica Marija pa

prihaja k nam na zemljo zaradi ljubezni do nas, da bi nam povedala, kaj je **naša smer in edina prihodnost - to je svetost na poti v nebesa**. Če želite vse to, živite Marijina sporočila! Če se prilagodimo temu, kar mislijo in delajo drugi, je to **suženjstvo**. **Slediti Devici** pa ni suženjstvo, temveč je svoboda, ki daje sad, neopisljivo veselje.

»S svojim življenjem jim pokažite resnico. Pokažite jim ljubezen, ker ljubezen premaguje vse težave.«

Marija nam naroča, naj bo naše edino orodje – ljubezen. Ko kaj delamo, se vedno vprašajmo, ali je to iz ljubezni. Če ni zaradi ljubezni, delo pustite. Zato prosite najprej za spremembo svojega srca, da bi lahko delali z ljubeznijo in za ljubezen.

»Toda, otroci moji, zapomnite si, da ljubiti pomeni želeli dobro svojemu bližnjemu in želeli spreobrnjenje duše bližnjega.«

Ljubezen se pričenja z željo. Vprašajmo se, ali svojemu bližnjemu želimo dobro ali pa bi želeli imeti

korist od njega ... Če razmišljam o koristi, to ni ljubezen, je ljubezen do sebe, egocentričnost. **Ljubiti pomeni želeli drugemu dobro**. Tisti, ki želi drugim dobro, bo občutil ljubezen. Če ne moremo ljubiti, **prosimo za dar, da bi si želeli ljubiti**. In če še vedno ne moremo, potem **prosimo za dar, da bi imeli željo, da bi si želeli ljubiti**. Treba je le hoteti!

»Ko vas gledam zbrane okoli sebe, je moje srce žalostno, ker vidim tako malo bratske ljubezni, usmiljene ljubezni.«

Devica je nekoč v molitveni skupini naročila, da bi naslednji dan želela imeti od vsakega po eno darilo. Bila pa je zima, ko je bila narava gola, siva in je bilo vlažno, mrzlo, nič lepovreme in nič posebnega v pokrajini. Šli so ven in iskali, se spraševali, kaj sploh bodo našli v tej zimi. Pa je le vsak našel nekaj, vsak je prišel s svojim darilom. Devica je bila zelo vesela in je darovalcem rekla: »Poglejte, otroci moji, na prvi pogled ni bilo nič v naravi, bilo je golo in prazno, vi ste pa iskali, da bi mi naredili veselje. Ko ste iskali, da bi mi naredili veselje, je vsak od vas našel nekaj, kar me razveseljuje! Tako delajte drug za drugega. Tako glejte na ljudi okoli sebe. **Če bi vedeli za nežnost, ki počiva v globini duše vsakega, še tako pokvarjenega ali brezbožnega človeka, če bi vedeli, kaj počiva v globini duše te osebe ... Vedno je**

Foto vir: <https://www.youtube.com>

mogoče najti kaj dobrega – išcite in boste našli!

Tako malo usmiljene ljubezni je v nas, nam pove Sveta Devica! **Ko smo ranjeni, ko ne občutimo ljubezni do nekoga, v naša srca pride zagrenjenost** – to pa je rak naše duše in našega srca. To pa sproži tudi bolezni ... Tega se lahko rešimo le, **če odpuščamo** ... On mi odpušča vsakokrat. Tudi jaz moram odpuščati, vsakič in vedno znova, **in ne zadrževati zagrenjenosti v sebi!** Ne zadrževati hudega, ki nam je bilo narejeno. Če ne moremo odpuščati, moramo želeti, da bi lahko odpuščali. **Če pa ne moremo želeti odpuščati, pa je potrebno želeti, da bi si želeli odpuščati.** Če ne moremo odpuščati, prosimo Jezusa, **da vstopi v nas in On odpušča v našem srcu.**

»Otroci moji, evharistija, moj Sin živ med vam.«

Evharistija je tista, ki bo rešila svet. Jezusova prisotnost med nami bo rešila svet! Ko je cerkev odprta, lahko stopim vanjo in počastim Najsvetejše. Če imate v svoji župniji določene ure, ko se časti Jezusa, pojdite tja in ne izpuscite možnosti, da bi slavili Gospoda, ki je preveč sam. Če te možnosti nimamo, lahko prejmemo duhovno obhajilo. Ko vidimo cerkev (npr. iz aviona), naredimo križ in se v mislih približamo Jezusu v tabernaklju, z ljubeznijo se spomnimo nanj, ga v mislih obiščemo in mu povemo, da

ga slavimo v tabernaklju in da bi mu radi delali družbo. Jezus bo zelo srečen.

»Dragi otroci, znova vas prosim, kot Mati, ki želi dobro svojim otrokom, ljubite svoje pastirje, molite zanje! Hvala vam!« Molite za nove duhovnike, molite za tiste, ki so že duhovniki, da bi ostali duhovniki in da bi bili dobri duhovniki. Ljubite svoje duhovnike. **Mi smo odgovorni za svoje dušne pastirje.** Darujmo zanje, da bi bili dobri duhovniki, naredimo jim zaščitno ograjo z molitvijo, tudi oni nas potrebujejo. Ne kritizirajte jih, darujte svoje trpljenje za blagoslov vaših duhovnikov in prosite zanje.

Pripravila: Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=8luGJTv87LE>

JTv87LE

OHRANJAJMO UPANJE V JUŽNEM SUDANU

Dragi dobrotniki!

Z vašo velikodušnostjo smo prek Društva Mir **do konca julija 2018** za Marijine obroke nakazali skupno 23.450 €.

»Komaj devet let starega je Johna pohabila poljska mina. S svojo mamo živi v taborišču za notranje begunce v Južnem Sudanu skupaj z dvema milijonoma ljudi, ki so, da bi našli varnost pred peklensko vojno, zbežali od doma.

Johna lahko opišemo kot enega srečnejših, ker hodi v šolo. V Južnem Sudanu namreč manj kot eden od treh otrok v osnovnošolski starosti lahko obiskuje šolo, čeprav vemo, da pot do miru in upanja za boljši svet in preživetje vodi prav prek šolanja. Ko bo John zrasel, želi postati zdravnik, da bi pomagal drugim ljudem s posebnimi potrebami (pohabljenim, kot je sam).

Verjetno je lakota največji razlog, da

je toliko otrokom ukradena možnost šolanja. Danes v Južnem Sudanu 6 milijonov ljudi nujno potrebuje hrano za preživetje, ta velika človeška katastrofa pa se bo v prihodnjih mesecih še poslabšala.

John lahko hodi v šolo, kjer – podobno kot 20.000 drugih otrok iz "Lakes state" – uživa Marijine obroke, **krožnik riža in fižol**. To je upanje za te otroke.

Če bodo sredstva omogočala, bomo z Marijinimi obroki še širili dejavnost in jih pričeli streči v bližnjih petih šolah, polnih otrok, ki nujno potrebujejo pomoč.»

To lahko »svetovni projekt« Marijini obroki naredi le z našo podporo. Pri tem upamo, da bo z naraščanjem potreb naraščalo tudi število dobrih ljudi, ki želijo sočutno pomagati.

Povabljeni smo, da pomagamo ohranjati živo upanje v Južnem Sudanu. Verjamemo, da bo prišel dan, ko bodo John in njegovi prijatelji dočakali mir in uresničitev svojih sanj.

Hvala Vam!

Marta Ciraj

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,
Swift LJBASI2X
IBAN SI56020130261483786
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 7. do 9. septembra 2018, za mali šmaren. Odhod ob 6.00 iz Postojne. Na vožnji proti slovensko-hrvaški meji lahko prijavljene romarje poberemo kjerkoli ob poti. Duhovno vodstvo zagotovljeno. Informacije in prijave: Viktorija 031/233-151.

Od 14. do 16. septembra 2018. Odhod iz Ljubljane 14. septembra ob 17.00, prihod 16. septembra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 14. do 16. septembra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 16. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 28. do 30. septembra 2018. Odhod v petek zgodaj zjutraj (ob 3.50) iz Smlednika, preko Medvod (4.00), Ljubljane-Sentvida (4.30), Grosuplja (5.00), nato po avtocesti preko Obrežja v Medžugorje. Prihod nazaj v nedeljo pozno zvečer. Z nami bo duhovnik msgr. dr. Blaž Jezeršek. Informacije in prijave: na e-naslov romanje.medzugorje@gmail.com ali po 17. uri na telefon 041 /487-210 Tanja

Od 5. do 8. oktobra 2018, za rožnovensko nedeljo. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratek 6. avgusta zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 6. do 9. oktobra 2018. Odhod ob 4.45 z avtobusne postaje v Novi Gorici, ob 5.00 iz Rožne Doline. Prijave: Darko 0039-0481-32121 ali 051/893-654 in Ana 05/302-25-03. Prijava se šteje za sprejeto z vplačilom celotne cene. Slovenski državljani potujejo z veljavno osebno izkaznico.

Od 11. do 14. oktobra 2018, v drugem Marijinem mesecu. Odhod iz Železnikov ob 4.00 do Begunj, ob 5.00 v Radovljici, nato pobiramo na mestih prijav od Kranja do Vinice. Sledi vožnja v Medžugorje. Odhod od tam v nedeljo po jutranji maši. Duhovno vodenje. Dodatne informacije in okvirni program ob prijavi na: Jurij 041/515-070 ali jurij.bam@gmail.com

Od 12. do 14. oktobra 2018. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 16. septembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759 ali Zdenka 07/334-61-25.

Od 27. do 30. oktobra 2018. Odhod iz Ljubljane 27. oktobra zjutraj, prihod 30. oktobra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 30. novembra do 2. decembra 2018. Odhod iz Ljubljane 30. novembra pozno popoldne, prihod 2. decembra zvečer. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

VABILA IN OBVESTILA

V Medžugorji se vse leto vrstijo različni seminarji, duhovne vaje, posebni dogodki. Tokrat omenjamo samo nekatere:

- 9. septembra 2018 bo sveta maša na Križevcu;
- od 7. do 10. novembra 2018 bo v dvorani za cerkvijo potekala 19. mednarodna duhovna obnova za zakonske pare. Tema: Živeti od Božje besede – »Tedaj jim je odprl um, da so doumeli Pisma« (Lk, 24,45). Prispevek za stroške je 40 € na par, bivališče si udeleženci organizirajo sami. Število udeležencev omejeno, zato se zainteresirani prijavite čim prej gospe Mariji Dugandžić na e-mail: seminar.marija@medjugorje.hr
- od 2. do 7. decembra 2018 bo seminar posta, molitve in tišine v Domus Pacis. Prijave do 1. oktobra 2018 zbira gospa Marija Dugandžić na e-mail: seminar.marija@medjugorje.hr

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič, Andreja Pezdevšek.

Jezikovni pregled: Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. TRR za dar iz Slovenije: SI 56 0201 3025 9455 807 s pripisom DAR ZA MIR; za dar povsod iz tujine: IBAN SI 56 0201 3025 9455 807, BIC/SWIFT: LJBAS12X.

Za naročanje ali odjavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Stare številke revije si lahko ogledate na spletnem naslovu <http://www.medjugorje.si>

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

Dar za revijo 2€

25. avgusta 1993. "Dragi otroci! Želim, da dojamete, da sem jaz vaša Mati, da vam želim pomagati in vas spodbuditi k molitvi. Samo z molitvijo morete dojeti in sprejeti moja sporočila in jih spremeniti v življenje. Berite Sveto pismo, živite po njem in molite, da bi spoznali znamenja tega časa. To je poseben čas. Z vami sem zato, da bi vas približala svojemu Srcu in Srcu mojega sina Jezusa. Dragi otročiči, želim, da postanete otroci luči in ne teme. Zato živite to, kar vam naročam. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu."

